

Autor: Chris Roberts

A proč by na nich nemělo záležet ani vám.

Idealistům se to asi nebude líbit, ale politika je něco za něco. Podporuji politiky, kteří podle mého soudu udělají něco pro mě a lidi, na kterých mi záleží. Proto by mi sotva mohlo záležet míň na nekonečné sérii nařčení a spekulací ohledně toho, co jistí Rusové možná udělali či neudělali, aby napomohli Donaldu Trumpovi ke zvolení. Ať už totiž zní odpověď jakkoliv, je mi to jedno. Přesvědčivě tento konkrétní projev liberálního šílenství popsal J. M. Bernays v časopise *The Baffler*:

A takhle nějak se to stalo...

Empirická otázka – zda se to stalo či ne – momentálně ustupuje hlouběji zakořeněné psychologické potřebě mediálních komentátorů, expertů a profesionálně manažerské vrstvy zachovat si vědomí vlastního já, zatímco dochází k aktivní dekonstrukci objektivních historických podmínek, v nichž se jim tolik dařilo. U liberálů tak libidózní ponoření se do dramatu dosud neodkrytého Trumpova ruského skandálu potlačuje veškeré myšlenky na to, že neoliberální uspořádání, jež se pokoušejí obnovit, už je vlastně mrtvé, a že Trump sám je jedinečně bizarním americkým projevem celosvětového trendu: nakažlivé prohlubující se nacionalistické reakce proti finančně integrované globální ekonomice, založené na relativně volném pohybu zboží i lidí. Jeho vzestup je umíráčkem celé epochy i mnoha základních postulátů o hospodářském i politickém životě, jež formovaly pohled současných liberálů na svět.

Bernays píše dosti rozvláčně, ale má pravdu. Liberálové chtějí rozsudek velezrady, protože by tak byl odstraněn Donald Trump a věci by se – jak doufají – vrátily do normálu. Podobně jako republikáni, kteří tolik chtěli uvěřit, že se Barack Obama ve skutečnosti narodil v Keni, mají za to, že odhalením této jedné zásadní pravdy napraví škody způsobené posledními volbami!

Zkusím mluvit jasně – třeba to liberálům i lidem z médií pomůže překonat tento sebeklam: Mně ani naprosté většině Trumpových příznivců na celé téhle ruské věci nezáleží ani za mák. I kdyby – což zní značně nepravděpodobně – Rusko skutečně podrývalo americkou demokracii ve snaze pomoci Trumpovi stát se prezidentem, je mi to i tak jedno.

Trump a Rusko nechtějí přivést do našich měst mraky muslimů. Nechystají se schválit zákony proti „nenávistným projevům“, díky nimž bych mohl skončit za mřížemi. Rusy zvolený prezident Trump je pořád lepší než „Američany“ zvolená Hillary Clintonová. Nechci totiž, aby mí vnuci žili v zemi, kde by byli nenáviděnou menšinou. A prezidentka Clintonová by se tento scénář snažila ze všech sil učinit skutečností.

A neměli bychom raději naše drobné sváry odložit stranou, protože jsme přece jen ještě všichni Američané, kteří věří v demokratický systém?

Ne. Tuto zemi drží pohromadě už jen setrvačnost. Kdyby se zítra z každého státu či regionu mávnutím kouzelného proutku stal suverénní stát, nevzniklo by žádné hnutí usilující o sjednocení do jednoho velkého celku. Zůstáváme spolu tak vlastně jen proto, že **secese bývávají ošklivé**.

Do kanceláře American Renaissance občas píší a volají lidé s výhrůzkami smrti. Nikdy to ale nejsou Rusové. Nejčastěji to bývají černoši, občas také běloští etnomasochisté. Byl bych raději, kdybych s těmito lidmi nemusel žít; USA měly být rozpuštěny už dávno.

Konzervativci velice rádi mluví o „občanském nacionalismu“ a „patriotismu“, ale co vlastně tato slova znamenají? Raději bych své děti posílal do moskevské státní školy coby jediné Američany, než do státní školy ve Washingtonu, DC nebo Los Angeles coby jediné bělochy. V „**letošním roce**“TM se z „občanství“ skutečně stal jen společenský konstrukt.

Takže bych možná příště, až si bude nějaký liberál stěžovat, že Rusové ukradli volby, měl odpovědět něco jako: „Rozhodně doufám, že to udělali – uklidňovalo by mě totiž vědomí, že nad námi bdí silný bělošský stát.“

Komentář Chrise Robertse **Why I Don't Care About Russian "Scandals"** vyšel na webu American Renaissance 18. července 2017.